

Сила родини

Олег Паламарчук

Пан Смоктунович був не з родовитих, але зі шкіри пнувся, щоб виглядати не гірше за своїх сусідів та задніх не пасти. Коли збирався кудись, то давав наказ візникові запрягати карету доконче двома парами коней.

І треба ж було в дорозі трапитися лихові — колесо втрапило у рівчак і загрузло. Як не шмагав коней візник, а зрушити з місця не міг. Побіг він тоді до ближчої хати просити допомоги.

Подивився на пригоду селянин-хлібороб та й мовив:

— Накажіть випрягти ваших коней, пане!

Що ж залишалося робити багачеві? Мусив дати знак візникові, щоб той послухався чоловіка.

А господар пішов до хліва і вивів двох своїх хліборобських коней. Напружилися його гривастенькі, аж повиступали у них жили. Раз шарпонули, вдруге — і викотили карету на рівне місце. Пан стояв збоку, порівнюючи своїх коней-красенів із господаревими, та так нічого й не міг зрозуміти. У його племінних скакунів шерсть аж вилискує, м'язи так і грають. А селянські — ледве на ногах стоять, зморені тяжкою працею.

— Дивно мені, чоловіче, — розмірковував уголос пан Смоктунович. — Моїми рисаками вся губернія милується, ні в кого таких нема. А не можуть вони четверо того зробити, що дві твої шкапи.

— Е, не кажіть, пане, — усміхнувся селянин. — У вас звідки коні?

— Оцей з Голландії, — показав пальцем Смоктунович. Говорив він навмисне повільно, щоб дати можливість помилуватися дорогим придбанням.

— Оцей жеребець арабський, а той — наш, орловська порода...

— Отже, бозна-звідки. Не розуміються вони між собою: чужі! — висловив свою думку хлібороб.

— Кожен із них хоче на іншого роботу звалити. А в мене коні родинні: батько і син в одній упряжці. Тягнуть наввипередки, бо шкодують один одного...